

“Με τον Σταυρό το κράτος της αμαρτίας καταλύθηκε”

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας

Εορτάστηκε η Γ΄ Κυριακή των Νηστειών, η Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, όπως ονομάζεται, στον Ιερό Ναό Αγίου Προκοπίου, Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου στην Λευκωσία, όπου χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε της θείας Λειτουργίας ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος, πλαισιούμενος από Πατέρες της Μονής, κληρικούς και διακόνους της Ιεράς Μητροπόλεως.

Αισθητή ήταν και η συμμετοχή των πιστών, οι οποίοι εφαρμόζοντας στο έπακρο τις σχετικές οδηγίες των αρμοδίων αρχών και επιστημονικών επιτροπών για την προστασία της δημόσιας υγείας και την αποφυγή της εξάπλωσης της πανδημίας του κορωνοϊού, προσήλθαν για να λάβουν την χάρη και την ευλογία του Τιμίου Σταυρού του Κυρίου μας, για τη συνέχιση του πνευματικού τους αγώνα, κατά το υπόλοιπο διάστημα της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Στο κήρυγμά του ο Πανιερώτατος, με λόγο αγιοπατερικό, παρουσίασε ενώπιον του εκκλησιάσματος, αλλά και των απανταχού της γης πιστών, οι οποίοι παρακολουθούσαν τη μετάδοση από τους δέκτες των τηλεοράσεών τους, τα ιερά μηνύματα και τη σημασία του Σταυρού στη ζωή μας.

«Με τον Σταυρό ανοίχθηκε ο δρόμος της σωτηρίας στον εκπεσόντα άνθρωπο. Με τον Σταυρό μεταγγίσθηκε στις δηλητηριασμένες από το κακό και την αμαρτία φλέβες μας το αγνό ζωοπάροχο και θείο αίμα της ψυχικής μας ανανέωσης και λύτρωσης. Με τον Σταυρό το κράτος της αμαρτίας καταλύθηκε, η εξουσία του διαβόλου καταργήθηκε, η βασιλεία του Άδη εξαφανίσθηκε, ο θάνατος πατήθηκε και η αιώνια ζωή και Βασιλεία εγκαθιδρύθηκε», τόνισε.

«Προβάλει σήμερα η Εκκλησία μας τον Σταυρό, για προσκύνηση και διδαχή, για να ενισχύσει την πίστη μας και την αγάπη μας προ τον Αρχηγό και Κυβερνήτη Χριστό», πρόσθεσε, για να καταθέσει ακολούθως μια σειρά από ερωτήματα-

προβληματισμούς.

«Εμείς έχουμε ελκυστεί από τη δύναμη του Σταυρού; Στρέφουμε τον νουν και την καρδιά προς τον Εσταυρωμένο Ιησού; Αντλούμε από τη φρικτή θυσία του Γολγοθά την προσφερόμενη σωτηρία; Ακολουθούμε το παράδειγμά του; Μιμούμαστε και αντιγράφουμε τις αρετές του; Μορφώνουμε μέσα μας αυτόν τον ίδιο τον Χριστό; Αποκτήσαμε την αγάπη του Χριστού, την ταπείνωση, την υπακοή και την αφοσίωσή του προς τον Πατέρα; Τη μακροθυμία και ανεξικακία, την υπομονή και εγκαρτέρηση στις δοκιμασίες; Τη μέχρι θανάτου, "θανάτου δε σταυρού", αυταπάρνηση και αυτοθυσία;».

Ο Κύκκου Νικηφόρος αναφέρθηκε στη συνέχεια στον πνευματικό αποχρωματισμό της κοινωνίας μας, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Όλοι μας σήμερα είμαστε ένοχοι μπροστά στον Εσταυρωμένο και Ακανθοστεφανωμένο Κύριο, γιατί, κυλισμένοι όλοι μέσα στον βόρβορο μιας σηψαιμικής ανηθικότητας, βυθισμένοι όλοι μέσα στην υλόφρονη ζωή, κυριευμένοι από τον άσβεστο πόθο των ηδονών και των τέρψεων, κλεισμένοι μέσα στην στενόκαρδη και στενόχωρη ιδιοτέλειά μας καταφρονήσαμε τη σταυρική του θυσία, την πηγή της λυτρώσεώς μας».

«Σήμερα δυστυχώς, επειδή εξορίσαμε από τη ζωή μας τον Εσταυρωμένο Ιησού, τον Θεάνθρωπο και Λυτρωτή μας Χριστό, βλέπουμε την ανθρώπινη δικαιοσύνη να έχει χάσει την αυθεντία της θείας προέλευσής της και να έχει κατρακυλήσει στη λάσπη των σκοπιμοτήτων και των συναλλαγών».

Ο Πανιερώτατος, στον λόγο του, δεν θα μπορούσε να μην κάνει ιδιαίτερη αναφορά στον σταυρό και τον Γολγοθά, για 46 τώρα χρόνια, της σκλαβωμένης πατρίδα μας. Καταθέτοντας τον πόνο και την αγωνία του αυτή έψεξε τη «μεγαλόσχημη απάτη», την «αδυσώπητη ακαμψία των ανόμων συμφερόντων των ισχυρών της γης», την παθητική και επαμφοτερίζουσα στάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τα κοντόφθαλμα συμφέροντα κάποιων κρατών μελών, με προεξάρχουσα τη Γερμανία, «απέναντι στις παράνομες και προκλητικές συμπεριφορές του νεοθωμανού κουρσάρου της Ανατολικής Μεσογείου, του νεοσουλτάνου Ερντογάν».

Όπως επεσήμανε, «η ένοχη αυτή συμπεριφορά της Ευρώπης και των άλλων Διεθνών Οργανισμών, ενθαρρύνουν την Τουρκία στις παράνομες και παράλογες επιδιώξεις της», όχι μόνο στην ΑΟΖ της Κύπρου, αλλά και με το άνοιγμα της περιφραγμένης περιοχής της κατεχόμενης πόλης της Αμμοχώστου, στην προβολή, εν όψει, μάλιστα, της νέας πρωτοβουλίας για σύγκληση άτυπης πενταμερούς διασκέψεως, νέων απειλών για λύση δύο κρατών, καθώς και στην προπαγανδιστική σειρά «Κάποτε στην Κύπρο» της Τουρκικής τηλεόρασης, που στόχο έχει να ενισχύσει τις αποσχιστικές και διχοτομικές διαθέσεις των Τουρκοκυπρίων.

Ο Μητροπολίτης Κύκκου υπογράμμισε βέβαια ότι «όλα αυτά δεν οφείλονται μόνο στην ανεύθυνη παθητική στάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των άλλων μεγάλων της γης, ούτε και είναι καρπός μόνο της αμοραλιστικής διεθνούς διπλωματίας. Όλα αυτά οφείλονται, κυρίως και στις δικές μας αμαρτίες, που συνοδεύονται από μια πεισματική αμετανοησία. Όλα αυτά οφείλονται, γιατί στο κέντρο της ζωής μας βάλαμε τον αμαρτωλό άνθρωπο και όχι τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας Θεάνθρωπο».

»Ας μην πλανόμαστε, όμως! Το αρραγές θεμέλιο της ζωής, η αλήθεια και η ευδαιμονία των ανθρώπων βρίσκεται στον ευαγγελικό νόμο του Εσταυρωμένου Ιησού, στην απολύτρωση, που πραγματοποιήθηκε με τη σταυρική θυσία του Χριστού, με την οποία αποκατέστησε τη «Θείαν Εικόνα» του ανθρώπου».

Τέλος, κλείνοντας τον λόγο του, ο Πανιερώτατος, υπογράμμισε ότι για να μπορέσουμε να εξέλθουμε νικητές σε αυτόν τον έμπονο αγώνα κατά των παθών

και της αμαρτίας, την ψυχωφελεστάτη αυτή περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, χρειάζεται να πλησιάσουμε τον Σταυρό του Κυρίου με σταθερή θέληση και εκούσια να Του προσφέρουμε, «αντί για ξύδι και χολή, το δροσερό νερό της μεταμέλειάς μας, τα ειλικρινή δάκρυα της μετάνοιάς μας και ύστερα, να προσέλθουμε στην Αγία Τράπεζα, που στερεώνει την ψυχή και την καρδιά μας με τον Άρτο της Ζωής».

Λουκάς Α. Παναγιώτου

Διαβάστε ολόκληρη την ομιλία του Πανιερωτάτου:

Κυριακή Γ΄ τῶν Νηστειῶν σήμερα, ἀγαπητοί Χριστιανοί, Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, καί ἡ Ὁρθοδοξία μας γιορτάζει τήν προσκύνηση τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, στό μέσο τῆς Ἀγίας Σαρακοστής, τόν Πανάγιο τοῦ Κυρίου Σταυρό, γιά ἐνδυνάμωση πρὸς συνέχιση τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνα. Βάζει μπροστά στά μάτια τῶν πιστῶν τόν Ζωοποιό Σταυρό, γιά νά μποροῦν οἱ χριστιανοί, κάτω ἀπό τόν ζεῖδωρο ἵσκιό του, νά παίρνουν λίγη ἀνάσα καί κουράγιο καί, ὕστερα, πάλι ξεκούραστοι καί δυνατοί, νά συνεχίζουν τήν ωραία πορεία τους πρὸς τό Πάσχα.

Μέσα στά λουλούδια, προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τόν Σταυρό τοῦ Λυτρωτῆ καί Σωτῆρα μας Χριστοῦ, γιά νά μᾶς δώσει χαρά, μέσα στήν κούραση τῆς νηστείας καί τῶν ἄλλων πνευματικῶν ἀγώνων καί θλίψεων, καί νά μᾶς κάνει ἑτοιμοὺς νά

τόν υποδεχθούμε ξνδοξο θριαμβευτή τῆς πίστεώς μας στό μεγάλο θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως.

Μέ εὐλάβεια πολλή καί κατάνυξη βαθειά, συνερχόμενοι σήμερα στούς ναούς μας, ἀσπαζόμαστε τόν Τίμιο Σταυρό καί μεταφερόμαστε νοερά στόν Σταυρωμένο Ἰησοῦ, τόν θεῖο μας Λυτρωτή καί Σωτήρα Χριστό. Μεταφερόμαστε νοερά σ' Ἐκεῖνον, πού ὡς Θεάνθρωπος ἀνέβηκε ἐκούσια στόν Σταυρό καί κατέβηκε στόν Ἄδη καί συνέτριψε τίς ἀλυσίδες του καί, ἀπό τότε, ἀπό τό ὕψος τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου ὀργάνου δωροφορεῖ στόν ἄνθρωπο τήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς καί τόν μῖτο τῆς ἐξόδου του ἀπό τά ἀδιέξοδα καί ἀνεξερεύνητα σκότη τοῦ ἀπαΐσιου λαβυρίνθου τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστός πρόσφερε τό αἷμά του καί τή ζωή του θυσία στόν Σταυρό, γιά τίς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κατά τόν Προφήτη Ἡσαΐα, «τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν» (Ἠσ. 58, 5). Ὅπως δέ καί ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος γράφει: «Ἐγευσάμην διά σέ χολήν, ἵνα ἰάσωμαί σοι τήν, διά βρώσεως ἐκείνης τῆς γλυκείας, πικράν ἡδονήν». Ὁ Χριστός γεύθηκε τό ξύδι, γιά νά καταργήσει τό δριμύ τοῦ θανάτου ποτήρι. Δέχθηκε σπόγγο, γιά νά ἐξαλείψει τό χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας. Δέχθηκε κάλαμο, γιά νά υπογράψει τήν ἐλευθερία στό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μέ τόν Σταυρό ἀνοίχθηκε ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας στόν ἐκπεσόντα ἄνθρωπο. Μέ τόν Σταυρό μεταγγίσθηκε στίς δηλητηριασμένες ἀπό τό κακό καί τήν ἁμαρτία φλέβες μας τό ἀγνό ζωοπάροχο καί θεῖο αἷμα τῆς ψυχικῆς μας ἀνανέωσης καί λύτρωσης. Μέ τόν Σταυρό τό κράτος τῆς ἁμαρτίας καταλύθηκε, ἡ ἐξουσία τοῦ διαβόλου καταργήθηκε, ἡ βασιλεία τοῦ Ἄδη ἐξαφανίσθηκε, ὁ θάνατος πατήθηκε καί ἡ αἰώνια ζωή καί Βασιλεία ἐγκαθιδρύθηκε.

Ὁ θάνατος, λοιπόν, τοῦ Ἀναμάρτητου πάνω στόν Σταυρό ἔφερε τήν ἀληθινή δόξα, τήν ὕψωση, τή θέωση τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ μέ αὐτόν ἀναγεννόμαστε, ἀπαλλαττόμαστε ἀπό κάθε ρύπο καί ἁμαρτία καί ἁγιαζόμαστε, καθιστάμενοι «υἱοί Θεοῦ» (Ρωμ. η' 14), κατά χάρη, καί «ἀδελφοί» (Ἑβρ. β' 11) καί «φίλοι» (Ἰω. ιε' 14), Χριστοῦ, συμβασιλεύοντες μαζί του στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Πῶς, λοιπόν, νά μήν πλημμυρίζει ἡ καρδιά μας ἀπό αἰσθήματα βαθειᾶς εὐγνωμοσύνης καί ἀφοσιώσεως, ὅταν βλέπουμε καί γονατιστοί προσκυνοῦμε τόν Τίμιο τοῦ Κυρίου Σταυρό; Πῶς νά μή συγκλονίζεται κανείς στή θέα τοῦ «Τρισμακάριστου Ξύλου», πάνω στό ὁποῖο ἀνέβηκε γιά χάρη μας ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός τοῦ Θεοῦ; Ἀπό τότε, πού κρεμμάστηκε πάνω στόν Σταυρό ὁ Ἀρχηγός τῆς ὁδύνης, ὁ Θεάνθρωπος καί Λυτρωτής μας Χριστός, ἀπό τότε τό ξύλο τῆς πιό φρικτῆς καί ἀπάνθρωπης ἐκτέλεσης, ἀπό ὄργανο ἀτιμίας καί ὁδύνης, ἀπό ὄργανο βδελυρό καί ἀπαΐσιο ἔγινε κειμήλιο ἱερό καί ἅγιο. Τό πανακήρατο αἷμα τοῦ Θεανθρώπου, πού χύθηκε ἀπό τήν πλευρά του, καθαγίασε καί δόξασε τό ξύλο τῆς σταυρώσεως αὐτοῦ. Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου, τό σύμβολο τῆς ὁδύνης, ἔγινε γιά τόν πιστό χριστιανό πηγὴ ὑπομονῆς καί ἐγκαρτέρησης καί χορηγός δυνάμεως καί ἐλπίδας. Ἐγινε τό ὑπερφυσικό θεόσδοτο ὄργανο, πού μεταβάλλει τή θλίψη σέ

εἰρήνη, τόν πόνο σέ χαρά, τή δοκιμασία σέ ἀρετή, τόν τόπο τῆς ὁδύνης σέ «παράδεισον τρυφῆς» (Γεν. 2, 15).

Ἀλήθεια! Πόσες ψυχές δέν ἔχουν αἰσθανθεῖ βαθύτατα τήν ἀγαθή επίδραση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου; Πόσες καιόμενες ἀπό τή θλίψη καρδιές δέν ἔχουν δροσισθεῖ καί τονωθεῖ ἀπό τά θεῖα νάματα τῆς ὑπομονῆς καί ἐγκαρτέρησης, πού ἀναβλύζουν ἀπό τόν Τίμιο Σταυρό; Πόσες σκοτισμένες ἀπό τόν πόνο διάνοιες δέν ἔχουν καταυγασθεῖ ἀπό τό ὁλόλαμπρο φῶς τοῦ Σταυροῦ τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐλπίδας; Κάτω ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ ἡρεμοῦν οἱ ταραγμένες καρδιές, βρίσκουν τό ἔλεος καί τή συγγνώμη, οἱ κατατρυχόμενοι ἀπό τίς τύψεις τῆς συνειδήσεως, καί οἱ ἀπεγνωσμένοι γιά τή ζωή βρίσκουν τό ἱλαρό φῶς τῆς ἐλπίδας στόν Θεό.

Στά πόδια τοῦ Ἑσταυρωμένου Θεανθρώπου προσπίπτει ἀπαρηγόρητη ἡ μάνα γιά τή θεραπεία τοῦ παιδιοῦ της, ὁ συντριμμένος πατέρας γιά τόν παραστρατημένο γιό του, ἡ πενθοῦσα χήρα γιά τήν ἀπώλεια τοῦ συζύγου της, ἡ ὀρφανή κόρη, ὁ ἀδικούμενος βιοπαλαιστής, ὁ πτωχός οἰκογενειάρχης, τά παραμελημένα γηρατεία, τά ἀνήσυχτα νιάτα μέ τά συγκλονιστικά τους προβλήματα. Ὅλες οἱ κατατρεγμένες ψυχές βρίσκουν κοντά στόν ἀκανθοστεφανωμένο Ἰησοῦ τή λυτρωτική παρηγοριά καί τήν ἐλπίδα.

Δίκαια, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει σήμερα τόν Σταυρό, ὡς τό κατ' ἐξοχή πανάγιο καί πολύτιμο σύμβολό της, πού ὑπερέχει ἀπό κάθε ἄλλο σύμβολο, ἀφοῦ πάνω σ' αὐτό ἡ μέχρι θανάτου ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ ὁδήγησε τόν ἐκπεσόντα ἄνθρωπο στόν Θεό. «Ὡσπερ γάρ διά τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνός ἀνθρώπου ἁμαρτωλοί κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καί διά τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί» (Ρωμ. ε' 19), διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Δίκαια καί οἱ πνευματοκίνητες καί ἀγιοφθογγες γλῶσσες τῶν θεοσεβῶν ὑμνογράφων ἀναμέλπουν ἀπροσμέ-τρητο ἀριθμό ἐγκωμίων πρὸς τιμὴ καί δοξασμό του: «ξύλον ζωῆς», «τρισμακάριστο ξύλο», «φύλακα πάσης τῆς οἰκουμένης», «ὠραιότητα τῆς Ἐκκλησίας», «βασιλέων κραταίωμα», «Ἀγγέλων δόξα», «δαιμόνων τό τραῦμα», «ἀθλητῶν στήριγμα» καί «ὁσίων διάσωσμα», τόν ὑμνοῦν καί τόν δοξολογοῦν.

Χριστιανοί μου!

Προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τόν Σταυρό, γιά προσκύνηση καί διδαχή, γιά νά ἐνισχύσει τήν πίστη μας καί τήν ἀγάπη μας πρὸς τόν Ἀρχηγό καί Κυβερνήτη Χριστό. Ἐμεῖς, ὅμως, ἔχουμε ἐλκυσθεῖ ἀπό τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ; Στρέφουμε τόν νοῦν καί τήν καρδιά πρὸς τόν Ἑσταυρωμένο Ἰησοῦ; Ἀντλοῦμε ἀπό τή φρικτὴ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ τήν προσφερόμενη σωτηρία; Ἀκολουθοῦμε τό παράδειγμά του; Μιμούμαστε καί ἀντιγράφουμε τίς ἀρετές του; Μορφώνουμε μέσα μας αὐτόν τόν ἴδιο τόν Χριστό; Ἀποκτήσαμε τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τήν ταπείνωση, τήν ὑπακοή καί τήν ἀφοσίωσή του πρὸς τόν Πατέρα; Τή μακροθυμία καί ἀνεξικακία, τήν ὑπομονή καί ἐγκαρτέρηση στίς δοκιμασίες; Τή μέχρι θανάτου, «θανάτου δέ

σταυροῦ» (Φιλ. β' 8) αὐταπάρνηση καί αὐτοθυσία; Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε στούς μαθητές του, κατά τή μεγάλη νύκτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου: «Ὑπόδειγμα γάρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθώς ἐγώ ἐποίησα ὑμῖν, καί ὑμεῖς ποιεῖτε» (Ἰω. ιγ' 15). Ἀλλοίμονο, ὅμως! Ὁ Ἰησοῦς σταυρώνεται καί σήμερα. Αὐτή τή φορά σταυρωτές του ἐμεῖς. Πότε; Ὅταν δέν ζοῦμε στήν πράξη τήν ἀγάπη. Ὅταν συνθηκολογοῦμε καί συμβιβάζομαστε μέ τό κακό. Ὅταν ἀμαρτάνουμε καί δέν μετανοοῦμε. Ὁ Χριστός καί σήμερα πονᾷ γιά τίς πολλές μας ἀμαρτίες, κάθε μιά ἀπό τίς ὁποῖες γίνεται καρφί ὀδυνηρό στόν Σταυρό του. Πάσχει καί σήμερα ὁ Χριστός σέ ἀναρίθμητες περιστάσεις. Ὅταν τό πλάσμα του πεινᾷ, πεινᾷ καί αὐτός, ὅταν τό πλάσμα του διψᾷ, διψᾷ καί αὐτός, ὅταν κρυώνει, κρυώνει καί αὐτός. Ἀκοῦστε τήν ἔκφραση τῆς ἄπειρης στοργῆς του, γιά τόν πάσχοντα ἄνθρωπο: «Ἐπείνασα γάρ, καί οὐκ ἐδῶκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καί οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καί οὐ συνηγάγετέ με» (Ματθ. κε' 42-43). Πάσχει καί ὑποφέρει καί σήμερα ὁ Χριστός. Ὑποφέρει γιά τά παραστρατημένα νιάτα, πού ξεφεύγουν ἀπό τήν πατρική ἐξουσία, γιά νά ζήσουν, σύμφωνα μέ τίς ὁρέξεις τους, τήν ἡδυπάθειά τους καί τόν ἐγωϊσμό τους. Πάσχει καί ὑποφέρει γιά τήν οἰκοδέσποινα, πού κατατρῶγεται ἀπό τή ζήλεια καί τήν καταλαλιά. Ὑποφέρει γιά τόν σύζυγο, πού παρσύρεται ἀπό τήν ὀργή, τή βλασφημία, τή μέθη, τή χαρτοπαιξία, τήν αἰσχρολογία, τήν ἀπιστία. Πάσχει καί ὑποφέρει γιά τήν οἰκογένεια ἐκείνη, πού μέσα της βασιλεύει ὁ μηδενισμός καί ὁ ἀθεϊσμός. Ὅλοι μας εἴμαστε ἔνοχοι μπροστά στόν Ἑσταυρωμένο Κύριο. Ὅλοι μας ἔχουμε ἓνα μερίδιο στήν ἐνοχή τοῦ ληστῆ, γιατί στά μάτια τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει οὐσιώδης διαφορά ἀνάμεσα στόν φόνο καί τόν φθόνο, τή ληστεία καί τήν ἀδικία, τήν ἀνηθικότητα καί τόν ἐγωϊσμό.

Ὅλοι μας σήμερα εἴμαστε ἔνοχοι μπροστά στόν Ἑσταυρωμένο καί Ἀκανθοστεφανωμένο Κύριο, γιατί, κυλισμένοι ὅλοι μέσα στόν βόρβορο μιᾶς σηψαιμικῆς ἀνηθικότητας, βυθισμένοι ὅλοι μέσα στήν ὑλόφρονη ζωή, κυριευμένοι ἀπό τόν ἄσβεστο πόθο τῶν ἡδονῶν καί τῶν τέρψεων, κλεισμένοι μέσα στήν στενόκαρδη καί στενόχωρη ἰδιοτέλειά μας, καταφρονήσαμε τή σταυρική του θυσία, τήν πηγή τῆς λυτρώσεώς μας. Ἀπορρίψαμε καί εἰρωνευτήκαμε τόν τίμιο Σταυρό του, τό ἱερώτατο αὐτό σύμβολο τῆς εἰρηνεύσεως καί τῆς εἰρήνης. Κάτω ἀπό τό ὑλιστικό πνεῦμα τοῦ καιροῦ μας, λησμονήσαμε τί χρωστοῦμε στόν Θεό, τόν Ἑσταυρωμένο Ἰησοῦ, καί παρασυρόμαστε στό τέλμα τῆς ἀπιστίας καί τῆς ποικίλης ἀνομίας. Παραθεωρεῖται σήμερα ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς ὡς λυτρωτής τοῦ κόσμου, ὡς θριαμβευτής κατά τοῦ διαβόλου, τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου, καί ὡς ὁ βαθύτερος λόγος τῆς ζωῆς καί τῆς κτίσεως.

Ἀπό τούς προσανατολισμούς, ὅμως, αὐτούς, οὔτε τό δίκαιο, ὡς καρπός τῆς ἐλευθερίας προάγεται, οὔτε ἡ ζωή ἐξυψώνεται καί ἀγιάζεται, οὔτε ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμός ἀνθρώπων καί λαῶν ἐμπεδώνεται. Ἀντί τούτων, βλέπουμε, δυστυχῶς, σήμερα τούς μεγάλους τῆς γῆς, τούς κοσμοκράτορες τοῦ αἰῶνος τούτου, νά

ἐπαγγέλλονται δικαιοσύνη καί νά τήν προδίδουν, νά ὑπόσχονται τήν ἐλευθερία τῶν λαῶν καί νά τή στραγγαλίζουν, νά μιλοῦν γιά νέα τάξη πραγμάτων καί στό ὄνομα αὐτῆς νά περιφρονοῦν καί νά καταπατοῦν βάνουσα καί ἀσύστολα κάθε ἔννοια ἠθικῆς καί δικαίου.

Σήμερα, δυστυχῶς, ἐπειδὴ ἐξορίσαμε ἀπό τή ζωή μας τόν Ἑσταυρωμένο Ἰησοῦ, τόν Θεάνθρωπο καί Λυτρωτή μας Χριστό, βλέπουμε τήν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη νά ἔχει χάσει τήν αὐθεντία τῆς θείας προέλευσής της καί νά ἔχει κατακυβερνηθῇ στή λάσπη τῶν σκοπιμοτήτων καί τῶν συναλλαγῶν. Σήμερα ἡ ἀδυσώπητη ἀκαμψία τῶν ἀνόμων συμφερόντων τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἄλλοτε τοὺς δίνει φωνή καί ἄλλοτε τοὺς τήν ἀφαιρεῖ, ἀνάλογα μέ τὰ ἐκάστοτε ὠμά συμφέροντά τους. Καί ὁ πιό ἀψευδής μάρτυρας τῆς μεγαλόσχημης αὐτῆς ἀπάτης τῶν μεγάλων τῆς γῆς, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί τῆς Νήσου αὐτῆς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, πού γιά σαράντα ἔξι τώρα χρόνια ἡ ἀκόρεστη τουρκικὴ ἐπεκτατικὴ βουλιμμία καί ἡ ἀμοραλιστικὴ διεθνὴς διπλωματία κρατοῦν τή μαρτυρικὴ μας Πατρίδα κάτω ἀπὸ τό βαρὺ πέλμα τοῦ τούρκου κατακτητῆ ὑπόδουλη, τραυματισμένη καί ἀκρωτηριασμένη.

Σήμερα, δυστυχῶς, οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, μὰ ἰδιαίτερα ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση, στήν ὁποία ἐνταχθήκαμε, γιά νά νιώθουμε, ὡς Κυπριακός λαός, πιό ἀσφαλεῖς καί νά ἔχουμε τήν οὐσιαστικὴ στήριξη καί ἀλληλεγγύη της, μέ τήν παθητικὴ της στάση, μέ τή λεκτικὴ καί μόνο ὑποστήριξή της ἐνθαρρύνει οὐσιαστικά τήν ἡγεμονικὴ καί προκλητικὴ τουρκικὴ αὐθαιρεσία καί παρανομία. Δυστυχῶς, ὁ ὄγκος τῶν Γερμανικῶν ἐπενδύσεων στήν Τουρκία εἶναι τέτοιος, πού λειτουργεῖ ἀποτρεπτικά, γιά τή λήψη πρακτικῶν μέτρων σέ βάρος τῆς Τουρκίας, γιά νά συνετισθεῖ καί νά παύσει νά περιφρονεῖ καί νά παραβιάζει τό Διεθνὲς Δίκαιο. Ἀλλὰ καί τὰ κοντόφθαλμα συμφέροντα μερικῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν Χωρῶν ὑπερτεροῦν, δυστυχῶς, τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐνωτικοῦ ὁράματος, γι' αὐτό καί περιορίζονται καί αὐτές σέ λεκτικὲς καταδίκες, ἀρνούμενες, ὅμως, νά προχωρήσουν σέ λήψη μέτρων πρακτικῶν κατὰ τῆς Τουρκίας. Πραγματικά ἡ σημερινὴ παθητικὴ στάση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνωσης ἀπέναντι στίς παράνομες καί προκλητικὲς συμπεριφορὲς τοῦ νεοθωμανοῦ κουρσάρου τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, τοῦ νεοσουλτάνου Ταγίπ Ἐρντογάν, μᾶς δίνει τό δικαίωμα νά διερωτηθοῦμε, μήπως καί σήμερα ἀναβιώνουν οἱ ἰδέες τοῦ τότε Αὐστριακοῦ Καγκελλάρου ἀνθέλληνα Μέττερνιχ, μήπως καί σήμερα ἀναβιώνουν «ἱερὲς Συμμαχίες» ἀνιέρων ἐξουσιῶν, πού πνίγουν κάθε φωνή γιά δικαιοσύνη καί ἐλευθερία;

Ἡ ἐπαμφοτερίζουσα αὐτὴ στάση τῶν Εὐρωπαίων ἐταίρων μας ἀνοίγει τήν ὁρεξὴ στὸν τουρκικὸ ἐπεκτατισμό, ἐνθαρρύνει τήν Τουρκία νά προχωρεῖ ἀνενόχλητα, χωρὶς κάποιο κόστος στήν ὑλοποίηση τῶν ἄνομων σχεδιασμῶν της ἐναντίον δύο χωρῶν, ἰσοτίμων μελῶν της, τῆς Ἑλλάδας καί τῆς Κύπρου.

Σήμερα ἡ Ἑλλάδα καθημερινὰ ἀπειλεῖται ἀπὸ τήν ἀκόρεστη ἀρπακτικὴ μανία τῆς

Τουρκίας στον Έβρο, στη Θράκη, στο Αίγαίο, στην Ανατολική Μεσόγειο. Ένθυμηθείτε την αδιάντροπη, παράτολμη και παράνομη κίνηση της Τουρκίας να υπογράψει μνημόνιο με το καθεστώς της Λιβύης, με το οποίο κατασκεύασε ένα ανύπαρκτο θαλάσσιο δίαυλο, που ένώνει τις ΑΟΖ των δύο χωρών, σε βάρος των δικαιωμάτων τρίτων χωρών και, κυρίως, της Ελλάδας και της Κύπρου.

Ιδιαίτερα, όμως, στην Κύπρο ή ξνοχη αυτή συμπεριφορά της Εύρωπης και των άλλων Διεθνών Οργανισμών, ένθαρρύνουν την Τουρκία στις παράνομες και παράλογες έπιδιώξεις της, ώστε να βλέπουμε σήμερα, όχι μόνο τά πειρατικά της πλοία να γυροφέρνουν πιο άπειλητικά στις άκτές και στην ΑΟΖ της Κύπρου, αλλά να προχωρεί και στη δημιουργία νέων τετελεσμένων επί του έδάφους, όπως είναι τό άνοιγμα της περιφραγμένης περιοχής της κατεχόμενης πόλης της Άμμοχώστου, μία πράξη, που συνιστά κατάφωρη παραβίαση των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Άσφαλείας του Ο.Η.Ε., και, συγκεκριμένα, των ψηφισμάτων 550 (1984) και 789 (1992). Η τουρκική, όμως, πλεονεξία δέν σταματά έδώ. Ένθαρρυμένη από την ξνοχη άτολμία της Εύρωπαϊκής Ένωσης μάς άπειλεί με την άκρότητα της λύσης δύο κρατών. Έν όψει της νέας πρωτοβουλίας για σύγκληση άτυπης Πενταμερούς Διάσκεψης, «θά πρέπει», διακήρυξε ό Ταγίπ Έρντογάν «ή οποιαδήποτε λύση να άναζητηθεί στο πλαίσιο των δύο κρατών». Σέ όμιλία του δέ, μέσω τηλεδιάσκεψης, στη Σύνοδο Κορυφής των Προέδρων του Συμβουλίου Συνεργασίας Τουρκόφωνων Κρατών, ζήτησε από τά τουρκόφωνα κράτη να άρουν τις άπαγορεύσεις συμμετοχής των Τουρκοκυπρίων σέ πολιτιστικές, εκπαιδευτικές, έπιστημονικές, άθλητικές δραστηριότητες. «Πιστεύω, ότι με συνεργασία θά φέρουμε τούς Τουρκοκύπριους στη θέση που τούς άξίζει», άνέφερε. Άλλά και ό έγκάθετος της Άγκυρας, ήγέτης των Τουρκοκυπρίων Έρσίν Τατάρ διακήρυξε, ότι «θά πρέπει πλέον να τεθεί στο τραπέζι ή λύση της κυρίαρχης πολιτικής ισότητας των δύο κρατών». Καί σάν να μήν έφταναν όλα αυτά, ή Τουρκία, λίγες μέρες, πρίν τή σύγκληση της Πενταμερούς Διάσκεψης, αύξάνει την ένταση και τις προκλήσεις με την προβολή από την τουρκική κρατική τηλεόραση μιās τηλεοπτικής σειράς, που ή ίδια ή Τουρκική Κυβέρνηση έτοίμασε και ή οποία φέρει τόν τίτλο: «Κάποτε στην Κύπρο». Πρόκειται για ένα προπαγανδιστικό τηλεοπτικό σήριαλ των ύποστηρικτών της διχοτόμησης της Κύπρου, που άπεικονίζει τά γεγονότα της περιόδου 1963-1974, με έναν ένθικιστικό, σωβινιστικό τρόπο, ό οποίος μονόπλευρα έπιρρίπτει όλη την εύθύνη, για τά τραγικά εκείνα γεγονότα, άποκλειστικά στην έλληνοκυπριακή πλευρά. Για την πρεμιέρα της τηλεοπτικής αυτής σειράς «Κάποτε στην Κύπρο», που θά προβάλλεται από την τουρκική κρατική τηλεόραση, έγινε μεγάλη δεξίωση στο Συνεδριακό Κέντρο «Ραούφ Ραίφ Ντενκτάς» στην κατεχόμενη Άμμόχωστο. Στη δεξίωση συμμετείχε και ό αντιπρόεδρος της Τουρκικής Κυβέρνησης Φουάτ Όκτάϊ, ό οποίος είχε έλθει στην Κύπρο για τόν σκοπό αυτό. Τό μήνυμα, που έστειλε ό Φουάτ Όκτάϊ, στά πλαίσια της πρεμιέρας αυτής, είναι, ότι «τά παιδιά και οι νέοι

θά δοῦν γιά μιὰ ἀκόμα φορά καί θά κατανοήσουν τί εἶναι ΕΟΚΑ, ἡ Ἑνωσι καί τό Σχέδιο Ἀκρίτας». Ὁ δέ Ταλάτ, ἐπίσης, ἔστειλε τό μήνυμα, ὅτι «οἱ τουρκοκύπριοι κατά τό παρελθόν ἀντιστάθηκαν σέ μιὰ γενοκτονία». Εὐτυχῶς, ἡ σειρά αὐτή προκάλεσε τήν ἀντίδραση πολλῶν Τουρκοκυπρίων, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν τή διαφωνία τους γιά τό ἐθνικιστικό μήνυμα τῆς παραγωγῆς αὐτῆς, ἀλλά καί γιά τό ὅλο περιεχόμενό της. Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι, ὅτι ἡ τουρκοκυπριακή ἐφημερίδα «Ἀβρούπα» ἀναφέρεται στήν τηλεοπτική αὐτή σειρά καί γράφει τά ἑξῆς πολύ ἐνδιαφέροντα: «Ἄς ὑπενθυμίσουμε στήν ὁμάδα τοῦ TRT, πού παράγει τή σειρά "Κάποτε στήν Κύπρο", ἡ ὁποία παραποιεῖ τήν ἱστορία μας, τί κάναμε ἐμεῖς (οἱ Τουρκοκύπριοι) κάποτε. Ὁ Στρατηγός Σαμπρί Γιρμιμπέ-σογλου παραδέχθηκε, ὅτι κάψαμε τά τζαμιά Μπαϊρακτάρ καί Ὁμεριγιέ τό 1962. Καί ὁ Ραούφ Ντενκτάς δήλωσε, ὅτι βομβαρδίσουμε τό Τουρκικό Γραφεῖο Εἰδήσεων, πού ὑπαγόταν στήν πρεσβεία τῆς Τουρκίας. Ὅλα αὐτά ἦταν προβακάτσες, πού ἔγιναν, γιά νά ὀδηγήσουν τίς δύο κοινότητες στή σύγκρουση».

Γιατί, λοιπόν, νά μήν ὑποψιαστοῦμε καί μεῖς, ἀγαπητοί Χριστιανοί, ὅτι τά συνθήματα, πού ἀναγράφησαν πρίν λίγες ἡμέρες στούς τοίχους ἐνός τζαμιοῦ καί γιά τά ὁποῖα ἡ Τουρκία ὀργισμένη σχίζει τά ἱμάτιά της, ἀπειλώντας «θεοὺς καί δαίμονες», νά μήν εἶναι καί πάλι προβοκατόρικη ἐνέργεια τῶν Τούρκων; Ἄλλωστε τί θά ποῦμε ἐμεῖς γιά τίς λεηλασίες ἐκατοντάδων χριστιανικῶν ναῶν στά κατεχόμενα; Τί θά ποῦμε ἐμεῖς γιά τή μετατροπή τῶν ἱερῶν Ναῶν καί Μοναστηριῶν μας σέ στάβλους ἀλόγων ζώων, σέ στρατῶνες, σέ καφετέριες, σέ νεκροτομεῖα καί ἄλλα;

Τέλος, δέν μπορῶ, ἔστω καί ἀκροθιγῶς, νά μήν ἀναφερθῶ καί νά μήν καταδικάσω μέ τρόπο ἔντονο τήν πρόσφατη ἀναφορά τῆς «Κίνησης Πολιτῶν» μέ τήν ἐπωνυμία «Ὡς Δαμαί» γιά «κυβέρνηση στόν νότο», σάν νά ὑπάρχει καί νόμιμη κυβέρνηση στόν Βορρά.

Σ' αὐτή τήν κρίσιμη ὥρα, στήν ὁποία βρίσκεται τό ἐθνικό μας θέμα, ἐν ὄψει τῆς Πενταμεροῦς Διάσκεψης, καί μέ τήν Τουρκία νά προωθεῖ ἀπροκάλυπτα τή λύση δύο κρατῶν, ἡ ἀπαράδεκτη αὐτή ἀνακοίνωση τῆς «Κίνησης Πολιτῶν» μέ τήν ἐπωνυμία «Ὡς Δαμαί», μέ τόν ἐθνικά μειοδοτικό χαρακτηρισμό τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ὡς «κυβέρνησης τοῦ νότου», ἀποτελεῖ τό ὀλιγότερο «ὑβριν» γιά ὅλο τόν κυπριακό λαό καί ρίχνει νερό στό μύλο τῆς διχοτόμησης.

Ὅμως, ὅλα αὐτά, ἀγαπητοί Χριστιανοί, δέν ὀφείλονται μόνο στήν ἀνεύθυνη παθητική στάση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσης καί τῶν ἄλλων μεγάλων τῆς γῆς, οὔτε καί εἶναι καρπός μόνο τῆς ἀμοραλιστικῆς διεθνοῦς διπλωματίας. Ὅλα αὐτά ὀφείλονται, κυρίως, καί στίς δικές μας ἁμαρτίες, πού συνοδεύονται ἀπό μιὰ πεισματική ἀμετανοησία. Ὅλα αὐτά ὀφείλονται, γιατί στό κέντρο τῆς ζωῆς μας βάλαμε τόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο καί ὄχι τόν Σωτῆρα καί Λυτρωτή μας Θεάνθρωπο.

Ἄς μήν πλανόμαστε, ὅμως! Τό ἀρραγές θεμέλιο τῆς ζωῆς, ἡ ἀλήθεια καί ἡ

Μέ σταθερή θέληση, λοιπόν, ἄς πλησιάσουμε τόν Σταυρό του καί ἄς προσφέρουμε, ἀντί γιά ξύδι καί χολή, τό δροσερό νερό τῆς μεταμέλειάς μας, τά εἰλικρινῆ δάκρυα τῆς μετάνοιάς μας καί, ὕστερα, ἄς προσέλθουμε στήν Ἁγία Τράπεζα, πού στερεώνει τήν ψυχή καί τήν καρδιά μας μέ τόν Ἄρτο τῆς Ζωῆς. «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί ὁ πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει, κἀγώ ἐν αὐτῷ» (Ἰω. στ´ 56), διακηρύττει ὁ Ἀρχηγός τῆς πίστεώς μας. Ταυτόχρονα, ἄς σκεπτόμαστε καί τό

A religious leader, likely a Pope or high-ranking bishop, is seated in an ornate golden throne. He has a long white beard and is wearing a tall, ornate golden mitre. He is holding a book and appears to be reading or speaking. The background is a highly decorated golden altar with various religious icons and a large cross. The scene is set in a grand, ornate church interior.

